

Ioana Gruia

Soarele în fruct

Traducere a volumului *El sol en la fruta* (Renacimiento, 2011),
Premiu de Poezie « Andalucía Joven » (Andaluzia Tânără) 2011.
Traducere de Ioana Gruia

El sol en la fruta

Renacimiento, 2011, premiul Andalucía Joven 2011

Índice Cuprins

El don maldito	Darul blestemat / 9
Canción para un instante	Cântec pentru o clipă / 10
Fiera al acecho	Fiară la pândă / 11
París	Paris / 12
Si tú me llamas Ioana	Dacă tu mă chemi Ioana / 13
Stormy Weather	Stormy Weather / 14
Exploradores	Exploratori / 15
Aniversario	Aniversare / 16
Refugios	Refugii / 17
Tu sueño	Somnul tău / 18
El olor de las ruinas	Mirosul ruinelor / 19
La ciudad interior	Orașul interior / 20
Monsieur Jacques	Monsieur Jacques / 21
Los limones	Lămâile / 22
Bucarest	București / 23
La risa de la medusa	Râsul Meduzei / 24
Canción del deseo vampiro	Cântecul dorinței vampir / 25
Casa en las afueras	Casă la periferie / 26
No moriré nunca	Nu voi muri niciodată / 26
Poema para Kezia	Poem pentru Kezia / 28
La linterna mágica	Lanterna magică / 29
El viaje de Penélope	Călătoria Penelopei / 30
Morning Sun	Morning Sun / 31
Habitación de hotel	Cameră de hotel / 32
El hombre extraño	Străinul / 33
El instante detenido	Clipa oprită / 34
El espectro del poema	Spectrul poemului / 35
La isla del tesoro	Insula comorii / 36
El deseo de ser amiga de Karl Rossmann	Dorința de a fi prietena lui Karl Rossmann / 37

El sol en la fruta	Soarele în fruct / 38
Chelsea Bridge	Chelsea Bridge / 39
Geranios, caléndulas, verbenas...	Mușcate, gălbenele, verbene... / 40
Conjuro contra la vejez	Descântec împotriva bătrâneții / 41
La canción de Natasha	Cântecul Natașei / 42
La extraña	Străina / 43
Ventanas	Ferestre / 44

EL DON MALDITO

Quise escribir el poema de las cosas sencillas,
pero nunca fue fácil hablar del sol de octubre
y el insidioso don de la melancolía.

Al despertar de pronto en el otoño,
castañas son las calles.
Inquilinas desahuciadas,
las hojas anticipan el invierno.

Quise escribir el poema de las cosas sencillas,
captar el pausado abandono del viento,
la tensión hacia el blanco,
el fugaz amarillo...

En el cristal ahumado del asfalto
ensimismado crece el don maldito,
el insidioso don de la melancolía.

Darul blestemat

Am vrut să scriu poemul lucrurilor simple,
dar n-a fost niciodată ușor să vorbești de soarele de
octombrie
și de insidiosul dar al melancoliei.

Dintr-o dată în toamnă,
străzile sunt castanii.
Chiriașe alungate,
frunzele anticipează iarna.

Am vrut să scriu poemul lucrurilor simple,
să captez lentul abandon al vântului,
tensiunea către alb,
fugarul galben...

În cristalul fumuriu al asfaltului
crește adâncit darul blestemat,
insidiosul dar al melancoliei.

CANCIÓN PARA UN INSTANTE

*No susurres nada, sólo tiéndeme
los brazos de aire del lejano instante.*

NICOLAE LABIȘ

Hoy no sabría revivir aquel instante.
Tan sólo puedo recordar su vuelo.
Por la ventana abierta el sol de junio
entraba a raudales en el cuarto.

Tú me habías traído un cuenco de cerezas.
Cogí despacio una y la miré al trasluz,
me la llevé a la boca y la mordí. Sabía
a sol y a piel de lluvia, a verano, a ti.

Mira, mira este sol en la fruta, te dije.
Una explosión rojiza despegó de mi mano.
Y aquel instante pájaro, ya lejos,
tendió hacia mí sus brazos en el aire.

Cântec pentru o clipă

*Fără nici o șoaptă. Numai să-mi întinzi
brațele de aer ale clipei duse.*

NICOLAE LABIȘ

Azi nu mai știu să retrăiesc clipa aceea.
Pot doar să-mi amintesc zborul ei.
Prin fereastra deschisă soarele de iunie
intra din abundență în cameră.

Tu-mi aduseși o cupă de cireșe.
Am luat încet una și-am privit-o în lumină,
mi-am dus-o la gură și am mușcat-o. Avea gustul
soarelui, al pielii de ploaie, al verii, al tău.

Privește, privește acest soare în fruct, ți-am spus.
O explozie roșie-mi decolase din mână.
Și acea clipă pasăre, deja departe,
întinse către mine brațele în aer.

FIERA AL ACECHO

Como la lluvia que se filtra entre las grietas
de viejos edificios,
van entrando en la piel
íntimas cobardías, efímeras victorias,
silencios que se apagan tras la niebla
de los años y las conversaciones,
renuncias
que poco a poco van tejiendo
el traje roto
de la vejez y sus miserias.

¿Qué nos reservará la edad que espera
agazapada, fiero y al acecho?

Fiară la pândă

Ca ploaia care se filtrează între crăpăturile
vechilor clădiri,
așa intră în piele
lașități intime, victorii efemere,
tăceri atenuate în ceața
anilor și conversațiilor,
renunțări
care țes încetul cu încetul
costumul rupt
al bătrâneții cu mizeriile sale.

Ce ne va rezerva vârsta ce așteaptă
ghemuită, feroce și la pândă?

PARÍS

La ciudad era gris, distante y fría.
Nos miraban las calles con sus ojos
de lluvia sucia y de carteles rojos.
La ciudad, sin embargo, nos quería.

Y la tuvimos siempre entre los brazos,
esperábamos que ella nos contara
nuestro amor, nuestra historia, nuestra rara
geografía de países y abrazos.

Nos amaron tus plazas y tus fuentes,
el río, los tejados y los puentes;
fuimos juegos de luz en los jardines,

fuegos de noche en hondos cafetines.
París, fría ciudad, ciudad tan fiel,
ciudad que estás escrita en nuestra piel.

Paris

Orașul era gri, distant și rece.
Ne priveau străzile cu ochi
de ploi mocnite și afișe roșii.
Cu toate acestea, ne iubea orașul.

Și întotdeauna l-am ținut în brațe,
așteptam ca el să ne rescric
iubirea, istoria, strania
geografie de teritorii și îmbrățișări.

Ne-au iubit piețele și fântânile,
râul, acoperișurile, podurile;
noi doi eram lumini în parcuri,

focuri de noapte în cafenele ascunse.
Paris, rece oraș, oraș fidel,
oraș imprimat în pielea noastră.

SI TÚ ME LLAMAS IOANA

Si tú me llamas Ioana
con la misma voz que dice amor mío,
soy bella y luminosa,
reconozco mi cuerpo,
la casa, los objetos,
entre palabra y palabra.
Pero si dejas de llamarme Ioana
con la misma voz que dice amor mío
mi cuerpo no sabrá quién es Ioana,
me quedaré sin casa, sin objetos,
sin belleza, sin luz y sin palabras.

Dacă tu mă chemi Ioana

Dacă tu mă chemi Ioana
cu aceeași voce care spune iubirea mea,
sunt atrăgătoare și luminoasă,
îmi recunosc trupul,
casa, obiectele,
între cuvânt și cuvânt.
Dar dacă nu mă mai chemi Ioana
cu aceeași voce care spune iubirea mea
trupul nu va mai ști cine e Ioana,
voi rămâne fără casă, fără obiecte,
fără frumusețe, lumină sau cuvinte.